«Si es pugés, m'encantaria jugar algun minut per poder-me'n sentir partícip»

Una eterna lesió al genoll li ha impedit tornar a gaudir del futbol en primera persona

«Si es pugés, m'encantaria jugar algun minut per poder-me'n sentir partícip»

El 18 de juny de l´any passat, el Girona es quedava a les portes de pujar a Primera. Aquell dia, el 0-1 contra l´Osasuna es va convertir en l´últim partit de Richy Álvarez (Vigo, 1984) amb la samarreta blanc-i-vermella. No perquè fes les maletes i canviés d´equip, sinó perquè una eterna lesió al genoll li ha impedit tornar a gaudir del futbol en primera persona. Ja no va poder fer la pretemporada en condicions, es va haver d´intervenir i el procés de recuperació encara cueja. Tot plegat, per acumular una desena de mesos sense competir. Però fa pocs dies que ha tornat a veure la llum al final del túnel: es torna a entrenar més o menys amb bon ritme i no descarta, si tot va bé, jugar algun minut aquesta temporada. És el seu principal desig. Anhela també que el Girona pugi, però el que més feliç el faria és sentir-se de nou futbolista de ple dret.

Diumenge passat, vostè publicava al seu compte personal de Twitter el següent missatge: «Després de gairebé 10 mesos, primer entrenament amb els companys! Un petit raig de llum! #feliç #ambganesdajudar #SomhiGirona». Fins a quin punt ha millorat la cosa?
Bastant, i molt de cop i volta. Vaig notar una millora brutal de la nit al dia. Vaig deixar de tenir dolor al rotulià. Li vaig dir a en Lluís (Sala, el recuperador) que em veia capacitat per fer una part de l´entrenament. Ell em va respondre que pensava el mateix. A partir d´aquí vam decidir incorporar-nos al grup, a poc a poc. A més, el dia que la sessió era voluntària i com que van venir-hi uns quants, em van posar tota l´estona a exercitar-me amb ells. És veritat que no hi havia xocs ni pilotes divididas; era tot passades i xuts a porta. El cert és que bé, ho vaig fer tot i amb bones sensacions, sense notar cap dolor. A veure side mica en mica vaig introduint-me una mica més; ahir (dimecres) vaig acabar l´entrenament. És un primer pas. Són deu els mesos que he estat aturat i com és obvi no puc tenir el mateix ritme que els meus companys.

Però és evident que el pas que ha fet és cap endavant i molt positiu!
Sí. Anímicament és molt bo. He d´estar content perquè havia estat molt de temps aturat i sense poder fer gran cosa. De cop em veig que em puc entrenar, que puc estar amb els meus companys. No ho havia fet fins ara. Havia compartit el vestidor amb ells i els veia cada dia, però no és el mateix. Ara puc interactuar més amb ells, estar al damunt de la gespa al seu costat. Estic molt content, la veritat. Però soc com soc i en vull més. Molt més, perquè amb això només no m´arriba. Espero fer una mica més cada dia amb ells fins poder anar, si és possible, algun dia convocat.
Ara comença a veure la llum, però se li deuen haver fet molt durs tots aquests mesos, no?
Sí, i tant. Han sigut els mesos més durs de la meva carrera. A més de tenir l´edat que tinc i també que acabo contracte, he patit una lesió de la qual semblava que no em recuperaria mai. Anava passant el temps i seguia igual. Això m´ha fet veure que podia arribar la fi de la vida privilegiada que he tingut fins a dia d´avui. Ara sembla que hi ha una petita llum al final del túnel, espero que vagi creixent una mica més. M´encantaria poder acabar,

com a mínim, anant convocat en algun dels cinc partits que encara queden de Lliga.

Entrar en una convocatòria és l´únic objectiu o creu que serà capaç fins i tot de tenir alguns minuts aquesta temporada?
Bé... Soc molt clar: la veritat és que vaig bastant just. Però si tot va segons el pensat, el previst i l´estudiat... Si a més aconseguim el que tots volem i al final tenim un o dos partits en els quals no hi ha res en joc, potser tinc el premi de poder jugar uns minuts aquesta temporada. Vulgui o no, per molt que jo estigui a la plantilla, si s´aconsegueix el somni de pujar a Primera però jo no hi he participat ni que sigui un minut, no me´n sentiré partícip al cent per cent. Voldrà dir que no he influït en les victòries i bons resultats de l´equip. Per això m´encantaria jugar, encara que sigui una mica. Tant de bo arribi aquest moment. Seria acabar de la millor manera possible.

Tot i que estic convençut que vol que el Girona pugi, si ho posa en una balança pesa més el fet de tornar a jugar?

Ostres... és complicat. Fa sis anys que estic al Girona. M´encantaria poder pujar i a més, seguir al club. Si la lesió va com va i la recuperació és la que és, sincerament, seguir aquí l´any vinent és difícil. S´ha de ser clar, és el que hi ha. Està clar que vull seguir jugant, seguir gaudint de la meva feina. Però també és evident que un ascens del club que m´ha donat sis anys a Segona A el veig bastant important per a mi.

Li faria molt de mal marxar després d´un any tan dur com aquest?
Sincerament, després de sis anys i de viure el que hem viscut aquí, amb dues permanències agòniques, gairebé tres ascensos a Primera i amb les opcions tan bones de pujar com tenim aquesta temporada, marxar sense poder-ho gaudir em faria molt de mal. Clar que sí. Com he dit, si es puja, tot i les moltes coses que he viscut aquí, no ho podré gaudir com la resta ni tampoc com a mi m´agradaria. Soc així i és el que penso.

Se senti més o menys partícip, ha notat el suport dels seus companys durant tots aquests mesos?
Sí, i tant. És dur patir una lesió així i no tenir una recuperació com s´espera, passant-se més temps lesionat de l´esperat. Dins del vestidor la gent sempre s´interessa per mi. Noto el seu suport. Els companys m´han ajudat molt durant aquests mesos. No puc posar-hi cap ´però´. Estic orgullós del que estan aconseguint i estic convençut que seguiran lluitant per pujar a Primera i fer realitat aquest somni.

Perquè l´ascens no s´escaparà, oi?
Vull ser optimista i ho soc. Però després de tot el que hem viscut i patit al llarg d´aquests anys no vull celebrar res fins que no s´hagi aconseguit matemàticament. Recordaré sempre el fatídic dia del Lugo. Jo era a la graderia amb la meva família i al minut 89 vaig baixar per estar prop dels meus companys; al 91 ens van fer el gol que ens deixava sense ascens. Fins al darrer segon d´un partit tot pot passar. El marge és bastant gran per aconseguir el que tots volem, però s´ha de tocar de peus a terra i seguir lluitant aquestes últimes jornades que queden de Lliga com ho està fent l´equip.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/12/puges-mencantaria-jugar-minut-men/845790.html?utm_source=rss